2. Efter betydningen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, er en klage indbragt, når den indgår til den pågældende institution. Retssikkerhedsprincippet kræver nemlig, at den dato, på hvilken klagen i forhold til tjenestemanden anses for indbragt for administrationen, svarer til den dato, fra hvilken administrationens frist til at besvare klagen begynder at løbe. Denne dato er den, hvor administrationen kan få kendskab til klagen, da indgivelsen af klagen til postvæsenet ikke i sig selv er et tilstrækkeligt sikkert holdepunkt for, hvornår klageskrivelsen vil indgå til den pågældende institution.

Derimod kan det ikke lægges tjenestemanden til last, at der indtræder omstændigheder, som han ikke kan have indflydelse på, og som kan forsinke fremsendelsen af en klage, f.eks. at forsendelsen mellem den pågældende institutions tjenestegrene er mangelfuld eller langsom. Det er følgelig den dato, på hvilken institutionens Posttjeneste modtager klagen, som skal lægges til grund ved vurderingen af, om klagen er indbragt inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
25. september 1991 *

I sag T-54/90,

Max Lacroix, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, bosat i Montreal (Canada), ved advokat Charles Kaufhold, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 7, Côte d'Eich,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxem-

* Processprog: fransk.

bourg hos Guido Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

vedrørende, på nuværende trin af retsforhandlingerne, en formalitetsindsigelse i en sag angående en påstand om annullation, dels af Kommissionens afgørelse af 12. januar 1990 om inddragelse med tilbagevirkende gyldighed af et til sagsøgeren udbetalt »udligningstillæg«, dels af Kommissionens afgørelse af 13. marts 1990 om tilbagesøgning af det påståede fejlagtigt til sagsøgeren udbetalte beløb,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne D. A. O. Edward og R. García-Valdecasas,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. juni 1991,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Max Lacroix, som er født den 9. februar 1913, blev pensioneret fra den 1. marts 1978. Han bevarede sin bopæl i Bruxelles, som var hans sidste tjenestested, inden han i februar 1981 forlod Belgien for at bosætte sig i Canada.

2 Pensionskontorets chef meddelte ved skrivelse af 30. august 1988 sagsøgeren, at Rådet, efter den 5. oktober 1987 at have udstedt forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3019/87 — om indførelse af særlige undtagelsesbestemmelser for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, der gør tjeneste i et tredjeland (EFT L 286, s. 3) — havde fastsat nye justeringskoefficienter for landene uden for Fællesskabet. Justeringskoefficienterne fandt dog kun anvendelse på det tjenstgørende personale. Artikel 3 i Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 2175/88 af 18. juli 1988 — om fastsættelse af de justeringskoefficienter, der finder anvendelse i tredjelande (EFT L 191, s. 1) — bestemte, at der anvendes en justeringskoefficient på 100 for pensionen, når den pensionsberettigede tager bopæl i et tredjeland. Kontorchefen understregede, at de nye beregningsmetoder gjaldt fra den 10. oktober 1987 uden at påvirke sagsøgerens pension med tilbagevirkende gyldighed. Han anførte: »For i videst mulige omfang at sikre, at De bevarer deres købekraft, så længe De er bosiddende i Canada, vil De få udbetalt et månedligt udligningstillæg på 225,62 CAD«.

3 Efter at Rådet den 24. oktober 1988 havde udstedt forordningerne (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3294/88 og nr. 3295/88 (EFT L 293, s. 1) om korrigering af de justeringskoefficienter, hvormed vederlag og pensioner til tjenestemænd i en række medlemsstater, bortset fra Belgien, korrigeredes, udsendte Kommissionens administration den 5. december 1988 og den 5. januar 1989 to cirkulærer til samtlige pensionerede tjenestemænd, herunder sagsøgeren, hvori der blev gjort opmærksom på virkningerne af de nye justeringskoefficienter i de ovennævnte forordninger, som var fastsat efter de undersøgelser hvert femte år af justeringskoefficienterne, som blev foretaget i 1980 og 1985.

4 På sagsøgerens pensionsopgørelse for december 1988 var der opført en post, som svarede til det såkaldte »udligningstillæg«. Sagsøgeren fik tillægget udbetalt fra juli 1988 til november 1989, begge måneder inklusive. I perioden blev beløbet korrigeret flere gange. Det fremgår af sagen, at sagsøgeren i alt fik udbetalt 5 787,37 CAD i tillæg.

5 Ved skrivelse af 12. januar 1990, som Max Lacroix modtog den 22. januar 1990, meddelte chefen for kontoret »Pensioner og Kontakt til Tidligere Ansatte« sagsøgeren, at »det udligningstillæg (kode 341), som er tildelt siden juli 1988, ikke skulle have været udbetalt«, og at »det derfor fra den 1. december 1989 ikke længere udbetales«. Han tilføjede, at »med hensyn til de foregående måneder, dvs. fra den 1. juli 1988, ville der snarest blive fremsat krav om tilbagebetaling«. Desuden fremhævede han, at han »til sin tid« ville underrette sagsøgeren om »det skyldige beløb samt måden, hvorpå tilbagebetaling vil finde sted«.

6 Chefen for samme kontor underrettede ved skrivelse af 13. marts 1990 sagsøgeren om, at det beløb, som ville blive fratrukket hans pension, var 5 787,37 CAD, og at beløbet ville blive tilbagesøgt i seks månedlige rater fra april 1990.

7 I de følgende måneder blev disse fradrag foretaget i Lacroix' pension.

8 Ved skrivelse af 21. april 1990, indgivet til postvæsenet den samme dag, modtaget af Kommissionens Posttjeneste den 27. april 1990 og registreret på Kommissionens Generalsekretariat den 30. april 1990, indgav sagsøgeren en klage over afgørelserne i de to skrivelser af 12. januar 1990 og 13. marts 1990. Sagsøgeren gjorde gældende, *at* den første afgørelse ikke var begrundet, *at* den ikke tog hensyn til hans erhvervede rettigheder, og *at* den stred mod artikel 85 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Den anden afgørelse var ligeledes ugyldig som nullitet, da den første afgørelse var ugyldig som nullitet. Det beløb, som blev tilbagesøgt, oversteg desuden det beløb, han havde fået udbetalt.

9 Efter en brevveksling mellem administrationen og sagsøgeren meddelte Kommissionens generaldirektør for administration og personale i skrivelse af 9. november 1990, som Lacroix modtog den 3. december 1990, følgende:

»Efter indgående behandling af Deres sag, er det mig en glæde at meddele Dem, at Deres klage er taget til følge.

Betingelserne for at anvende vedtægtens artikel 85 var ikke til stede i Deres tilfælde.

De vil derfor få udbetalt 5 787,37 CAD. Beløbet svarer til det beløb, som med urette er blevet tilbageholdt i Deres pension.

Da Deres klage dermed fuldt ud er imødekommet, må sagen anses for afsluttet.«

Retsforhandlinger

10 Det er på denne baggrund, at sagsøgeren ved stævning, indleveret den 28. december 1990 til Rettens Justitskontor, har anlagt nærværende sag, hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af afgørelserne af 12. januar 1990 og 13. marts 1990 samt den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 21. april 1990.

11 Kommissionen har uden at indgive et svarskrift vedrørende sagens realitet fremsat en formalitetsindsigelse, som blev registreret på Rettens Justitskontor den 12. februar 1991.

12 Sagsøgeren har fremsat sine indsigelser, registreret den 10. april 1991 på Rettens Justitskontor, hvori formalitetsindsigelsen kræves forkastet.

13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet uden forudgående bevisoptagelse at indlede den mundtlige forhandling med hensyn til formalitetsspørgsmålet.

14 Den mundtlige forhandling fandt sted den 11. juni 1991. Parternes repræsentanter afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten.

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, idet den er anlagt under overholdelse af vedtægtens bestemmelser.

— Kommissionens stiltiende afslag på sagsøgerens klage af 21. april 1991 annulleres, for så vidt som sagsøgeren ikke fuldstændigt fik medhold i skrivelsen af 9. november 1990 fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

— Det fastslås, at den omhandlede klage fejlagtigt ikke er taget til følge, idet afgørelserne af 12. januar 1990 og 13. marts 1990 ikke formelt er annulleret som stridende mod vedtægtens artikel 25, stk. 2.

— De ovennævnte afgørelser annulleres, idet deres begrundelse mangler eller er forkert.

— De ovennævnte afgørelser annulleres, idet de tilsidesætter en erhvervet rettighed ved vilkårligt at fratage sagsøgeren et tillæg, som er blevet udbetalt i mange måneder og derved er blevet en del af sagsøgerens pension.

— Det fastslås, at sagsøgeren endeligt har erhvervet ret til det nævnte »udligningstillæg« i tiden indtil stævningens dato og for fremtiden.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren de til dato ikke udbetalte tillæg og de tillæg, der forfalder til betaling på senere tidspunkter, med renter på 10% eller de lovbestemte renter fra de respektive forfaldstidspunkter.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises, for så vidt som den vedrører afgørelsen af 12. januar 1990 samt den stiltiende afvisning af klagen over denne afgørelse.

— Det fastslås, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, for så vidt angår afgørelsen af 13. marts 1990.

— De øvrige påstande afvises fra realitetsbehandling.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter de herom gældende regler.

Formaliteten

17 Til støtte for formalitetsindsigelsen har sagsøgte påberåbt sig to anbringender, nemlig *at* klagen er for sent indbragt, for så vidt angår afgørelsen af 12. januar 1990, og *at* sagen er uden genstand, for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen af 13. marts 1990.

Det første anbringende om, at klagen er for sent indbragt

18 Sagsøgte har, for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen af 12. januar 1990, gjort gældende, at der ikke forud for sagen er indbragt en administrativ klage inden for fristen på tre måneder i vedtægtens artikel 90, stk. 2. I medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 2, bør sagen derfor afvises.

19 Sagsøgte har til støtte for dette anbringende anført, at den pågældende afgørelse, som administrationen afsendte den 17. januar 1990, efter sagsøgerens eget udsagn blev modtaget den 22. januar 1990. Sagsøgerens klage over afgørelsen blev dog først registreret på Kommissionens Generalsekretariat den 30. april 1990, dvs. mere end tre måneder efter, at sagsøgeren havde modtaget afgørelsen. Sagsøgte har tilføjet, at klagen også må anses for for sent indbragt i det tilfælde, hvor man ikke tog hensyn til den dato, på hvilken den blev registreret på Generalsekretariatet, men den dato, på hvilken den kom frem til Kommissionens Posttjeneste, dvs. den 27. april 1990.

20 Sagsøgeren har gjort gældende, at formalitetsindsigelser må forkastes, da tremånedersfristen er overholdt i denne sag, fordi den skrivelse, som indeholdt klagen, blev indleveret til postvæsenet den 21. april 1990 og dermed inden for vedtægtens frist. Vedtægten kræver ifølge sagsøgeren ikke, at institutionen har modtaget klagen inden for fristen på tre måneder. Tværtimod må det forhold, at den administrative procedure forløber meget uformelt — klagen kan have form af et almindeligt brev

— føre til det resultat, at det retligt er datoen for indgivelsen til postvæsenet, som er afgørende. I modsat fald ville tremånedersfristen være indskrænket tilsvarende, alt efter hvor tjenestemændene bor, hvilket ville medføre, at de blev forskelsbehandlet. Sagsøgeren har tilføjet, at da det ikke fremgår af bestemmelserne, hvilken dato der skal tages i betragtning, dvs. afsendelsesdatoen eller datoen for klagens modtagelse, bør spørgsmålet løses til fordel for den part, hvis rettigheder indskrænkes, dvs. til fordel for tjenestemanden.

21 Under retsmødet har sagsøgeren endvidere anført, at der ikke er noget til hinder for, at man på den ene side tager hensyn til den dato, hvor skrivelsen, som indeholder klagen, er indgivet til postvæsenet, hvorved den pågældende tjenestemand kan undgå, at fristerne springer, og på den anden side den dato, hvor institutionen modtager samme skrivelse som udgangspunkt for institutionens frist til at besvare klagen.

22 Det bemærkes, at sagsøgeren i denne sag ikke har påberåbt sig en ekstraordinær omstændighed, f.eks. en strejke eller et tilfælde af force majeure, som kunne forsinke indgivelsen til postvæsenet eller skrivelsens befordring, og som har forhindret, at skrivelsen ankom rettidigt til bestemmelsesstedet.

23 Det spørgsmål, som Retten skal løse, er, hvilken dato der skal lægges til grund som udgangspunkt for vedtægtens frist til at indbringe en administrativ klage i tilfælde af, at klagen sendes med posten. Det skal således afgøres, om der skal tages hensyn til den dato, skrivelsen indleveres til postvæsenet, eller den dato, institutionens Posttjeneste modtager skrivelsen, eller den dato, på hvilken skrivelsen officielt registreres hos den kompetente tjenestegren. Det må herved påpeges, at det fremgår af sagen, *at* det brev, som indeholdt klagen, blev indgivet til postvæsenet den 21. april 1990, *at* den blev modtaget af Kommissionens Posttjeneste den 27. april 1990, og *at* Generalsekretariatet registrerede klagen den 30. april 1990.

24 Indledningsvis bemærkes, at ifølge fast praksis har klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 til formål at tilvejebringe retssikkerhed. De er derfor bindende og kan hverken fraviges af parterne eller af domsmyndigheden. At en institution besvarer en for sent fremsendt henvendelse, som således ikke kan behandles, kan ikke medføre, at den i vedtægtens artikel 90 og 91 ufravigelige frist-

ordning ændres, og at en endeligt prækluderet søgsmålsadgang genoplives (jf. Domstolens dom af 12.7.1984, sag 227/83, Moussis mod Kommissionen, Sml. s. 3133). Det bemærkes, at vedtægtens ophavsmænd ikke har fastsat en særlig ordning for pensionerede tjenestemænd, herunder dem, som er bosat uden for Fællesskabets område, og som ikke har mulighed for at forelægge deres klage ad tjenestevejen inden for institutionen.

25 På denne baggrund kan det forhold, at sagsøgte under den administrative fase ikke anførte, at klagen var for sent indbragt, og at sagsøgeren havde mistet retten til at anlægge sag for Retten, ikke bevirke, at administrationen er afskåret fra under en retssag at fremsætte en afvisningspåstand med den begrundelse, at klagen er for sent indbragt. Tilsvarende fritager det ikke Retten for at skulle påse, at vedtægtens frister er overholdt (jf. også Rettens dom af 6.12.1990, sag T-130/89, B. mod Kommissionen, Sml. II, s. 761; dom af 6.12.1990, sag T-6/90, Petrilli mod Kommissionen, Sml II, s. 765; dom af 11.7.1991, sag T-19/90, Von Hoessle mod Revisionsretten, Sml. II, s. 615, og Rettens kendelse af 7.6.1991, sag T-14/91, Weyrich mod Kommissionen, Sml. II, s. 235).

26 For at fastlægge, hvornår en klage skal anses for indbragt, henvises indledningsvis til vedtægtens artikel 90 stk. 2, som i første afsnit bestemmer: »... Klagen skal indbringes inden for en frist på tre måneder...«, og til andet afsnit: »Myndigheden meddeler den pågældende sin begrundede beslutning inden for en frist af 4 måneder fra den dag, hvor klagen er fremsat...«. Retssikkerhedsprincippet, som er en del af Fællesskabets retsorden, kræver, at enhver retsakt, som udstedes af administrationen, er klar, præcis og bragt til den pågældendes kundskab på en sådan måde, at denne med sikkerhed kender det tidspunkt, hvor den omhandlede retsakt foreligger, og fra hvilket tidspunkt den har retsvirkning, bl.a. i forhold til de hjemlede retsmidler, hvilke her vil sige vedtægten (Domstolens dom af 21.9.1983, forenede sager 205/82-215/82, Deutsche Milchkontor m.fl., Sml. s. 2633; Rettens dom af 7.2.1991, forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 55; Rettens kendelse af 7.6.1991, ovennævnte sag T-14/91). Retten finder derfor, at retssikkerhedsprincippet er til hinder for, at der kan tages hensyn til to forskellige datoer for at fastlægge, hvornår en klage er indbragt. Den dato, på hvilken klagen i forhold til sagsøgeren anses for indbragt for administrationen,

skal også være den dato, fra hvilken administrationens frist til at svare begynder at løbe.

27 For at bedømme det omtvistede spørgsmål, dvs. fastlægge den dato, som skal anvendes, henvises først til, at Domstolen i dom af 26. november 1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, præmis 8 og 13 — efter at have undersøgt spørgsmålet om, hvornår fristen begyndte at løbe — udtrykkeligt lagde til grund, at fristen udløb den dag, klageskrivelsen indgik til institutionens Posttjeneste. Tilsvarende udtalte Retten i dom af 7. februar 1991, ovennævnte forenede sager T-18/89 og T-24/89, at i denne sag »havde Domstolens administration en frist på fire måneder til at afgive svar fra klagens modtagelse«.

28 Det fremgår af denne praksis, at vedtægtens artikel 90, ifølge hvilken klagen skal »indbringes« inden for en frist på tre måneder, skal fortolkes således, at klagen »ikke er indbragt ved afsendelsen, men først ved modtagelsen« (jf. generaladvokat Gordon Slynn's forslag til afgørelse ved Domstolens dom af 26.11.1981, ovennævnte sag 195/80, Sml. s. 2882) eller med Domstolens eget udtryk »er indgået« til institutionen (jf. nævnte doms præmis 13).

29 Hertil bemærkes for det første generelt, at retssikkerheden i parternes og en eventuel tredjemands interesse kræver, at de tidspunkter, hvor enhver frist begynder at løbe henholdsvis udløber, er klart fastsat og strengt overholdes. For det andet gælder det mere specielt i relation til tjenestemandssager, at det er på datoen for klageindbringelsen, at administrationens frist til at underrette klageren om sin afgørelse begynder at løbe, hvilken underretning så får søgsmålsfristen til at løbe. Retten finder herefter, at der kun kan tages hensyn til den dato, fra hvilken administrationen kan få kendskab til klagen, da indgivelsen til postvæsenet ikke i sig selv giver et tilstrækkeligt sikkert holdepunkt for, hvornår klageskrivelsen vil indgå til den pågældende institution.

30 Det er derimod klart, at det ikke kan lægges tjenestemanden til last, at der indtræder omstændigheder, som han ikke kan have nogen indflydelse på, og som kan forsinke fremsendelsen af en klage. Navnlig kan han ikke holdes ansvarlig for, at forsendelsen mellem den pågældende institutions tjenestegrene er mangelfuld eller langsom.

31 Det fremgår ubestridt af sagen, at klageskrivelsen, som Generalsekretariatet registrerede den 30. april 1990, blev modtaget af Kommissionens Posttjeneste den 27. april 1990. Det er derfor sidstnævnte dato, som skal lægges til grund ved vurderingen af, om klagen er indbragt inden for vedtægtens frist på tre måneder.

32 Ifølge det af sagsøgeren anførte, som Kommissionen ikke har bestridt, blev den anfægtede afgørelse af 12. januar 1990 imidlertid modtaget den 22. januar 1990, hvorfor klagen senest skulle være indbragt den 22. april 1990 (jf. Domstolens dom af 15.1.1987, sag 152/85, Misset mod Rådet, Sml. s. 223, præmis 8). Heraf følger, at klagen, som blev indbragt den 27. april 1990, må betragtes som for sent indbragt.

33 Herefter afvises sagen, for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen af 12. januar 1990.

Det andet anbringende vedrørende manglende sagsgenstand

34 Sagsøgte har anført, at sagen, for så vidt angår påstanden om annullation af afgørelsen af 13. marts 1990 — som fastsætter det beløb, der skulle tilbagesøges, og måden, hvorpå dette skulle ske — blev uden genstand, før den blev anlagt, i betragtning af, at administrationen ved afgørelse af 9. november 1990 underrettede sagsøgeren om, at han ville få tilbagebetalt det fejlagtigt tilbagesøgte beløb.

35 Sagsøgte har derfor nedlagt påstand om, at Retten fastslår, at det er ufornødent at tage stilling til denne påstand.

36 Sagsøgeren har i sine bemærkninger, indgivet den 10. april 1991, ikke taget stilling til nævnte anbringende.

37 Retten skal udtale, at afgørelsen af 13. marts 1990 blot anfører det samlede beløb — dvs. 5 787,37 CAD — og måden, hvorpå tilbagesøgningen af de beløb, Max Lacroix ansås for fejlagtigt at have fået udbetalt, ville finde sted. I skrivelse af 9. november 1990 underrettede Kommissionen imidlertid sagsøgeren om, at den havde taget hans klage til følge, og at han ville få tilbagebetalt de beløb, som var tilbageholdt i hans pension.

38 Da sagsøgeren havde fået medhold på dette punkt, inden sagen blev anlagt den 28. december 1990, er følgen, at han ikke har retlig interesse i at kræve den anfægtede afgørelse annulleret, og at påstanden herom også bør afvises.

39 Det følger af ovenstående betragtninger, at sagen bør afvises.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme procesreglement bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne. Desuden kan Retten ophæve sagens omkostninger helt eller delvis, hvor der foreligger ganske særlige grunde.

41 Det må derved for det første tages i betragtning, at Kommissionen i denne sag ved sin adfærd bidrog til, at sagen opstod, idet den rettede en række afgørelser til sagsøgeren, som ikke fjernede den tvivl, som bestod med hensyn til hans rettigheder, og undlod at besvare de skrivelser, som sagsøgeren sendte den, inden han indbragte sin klage. For det andet må det bemærkes, at Kommissionen, uanset at den vidste, at klagen ikke var indbragt inden for fristen, undlod i tide at gøre sagsøgeren opmærksom på, at et eventuelt søgsmål derfor ville blive afvist. Dels reagerede Kommissionen nemlig slet ikke, da den modtog den skrivelse, sagsøge-

ren den 2. juni 1990 sendte den, og hvori han udtrykkeligt anførte, at hans klage var indgået til institutionens Posttjeneste den 27. april 1990. Dels fremgår det af svarene på de spørgsmål, Retten stillede under retsmødet, at Kommissionens tjenestegrene heller ikke nævnte, at klagen var for sent indbragt, i forbindelse med de forskellige telefonsamtaler, de havde med sagsøgeren under den administrative procedure. Retten finder derfor, at sagsøgte bør pålægges at bære halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgte bærer sine egne omkostninger og halvdelen af sagsøgerens omkostninger, idet sagsøgeren bærer den anden halvdel.

Schintgen Edward García-Valdecasas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. september 1991.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand